

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **N. T. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2012, č. j. 75 A 4/2012 - 60, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2012, č. j. CPR-10438-5/ČJ-2011-009CPR-V242, žalovaná částečně změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“), č. j. KRPU-31625-107/ČJ-2011-040022-SV, ze dne 16. 8. 2011, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 199 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tak, že vypustila následující část výroku:

„Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na 3 roky.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. policie zařadí cizince do informačního systému smluvních států.

Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění.“

Dále žalovaná doplnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně následujícím výrokem:

„Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, se podle ustanovení § 119 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví na 3 roky.“

Ve zbylé části žalovaná napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2012, č. j. 75 A 4/2012 - 60, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta.

V kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku stěžovatelka mimo jiné požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku, učiněném na základě výzvy Nejvyššího správního soudu, stěžovatelka jako důvod pro přiznání odkladného účinku uvedla výrazné sociální, majetkové a kulturní vazby k České republice, kde pobývá po dobu sedmi let, navíc zde žije její dcera na základě povolení k pobytu, přičemž její vazby k domovské zemi v podstatě vymizely. Současně by v nepřiznání odkladného účinku spatřovala nepřiměřený zásah do svého práva na spravedlivý proces. Pokud by kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek, musela by stěžovatelka opustit Českou republiku. Nemohla by tedy aktivně uplatňovat svá procesní práva a v případě zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem by stěžovatelce nebyla zajištěna možnost návratu do České republiky ke svým blízkým. Současně stěžovatelka uvedla, že přiznání odkladného účinku se nedotkne nabytých práv třetích osob ani není v rozporu s veřejným pořádkem.

Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyslovila s tímto procesním postupem nesouhlas. V okolnostech uváděných stěžovatelkou nelze podle žalované spatřit nenahraditelnou újmu. Stěžovatelka navíc blíže nespecifikovala sociální, kulturní a majetkové vazby. Žalovaná poukázala na to, že kromě dcery studující na území České republiky má stěžovatelka na území Vietnamu ještě další tři dcery. Rovněž právo na spravedlivý proces by podle žalované nemělo být důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle žalované by byl další pobyt stěžovatelky na území České republiky v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatelku) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou, vyjádření žalované k návrhu na přiznání odkladného účinku a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

Zdejší soud přitom vycházel z především z premisy, že nedojde-li k odkladu právních účinků rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky) do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, byla by stěžovatelka v důsledku právních účinků pravomocného a vykonatelného správního rozhodnutí nucena opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím kasačního soudu.

Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku poukázala na své kulturní, sociální a majetkové vazby k České republice spíše obecně, s tím, že v České republice žije již sedm let a pobývá zde jedna z jejích dcer. Za zásadní nicméně zdejší soud považuje fakt, že pro řádný výkon stěžovatelčina ústavního práva na spravedlivý proces je třeba, aby stěžovatelka mohla

setrvat na území České republiky do skončení řízení o její kasační stížnosti. Byť je stěžovatelka v tomto řízení (jak požaduje soudní řád správní) zastoupena advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Nejvyšší správní soud tedy spatřuje nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, spojenou s nuceným opuštěním České republiky před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o její kasační stížnosti, především v možné újmě na výkonu jejího práva na spravedlivý proces. Z tohoto důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu) a není tedy bez dalšího dán důvod, proč by obdobnou možnost setrvat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného kasačního řízení. Lze tedy uzavřít, že v daném případě lze nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem zákonem předpokládané újmy u stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v *rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Stěžovatelka nebyla vyhoštěna z důvodu ohrožení bezpečnosti státu; byla sice vyhoštěna z důvodu podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud však v konkrétních skutkových okolnostech případu neshledal důvod, pro něhož by i ve stěžovatelčině dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o její kasační stížnosti musel být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatelky proti pravomocnému rozhodnutí o jejím správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatelky.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu